31/07/2022

Τα σύγχρονα προβλήματα της κοινωνίας στην νέα ποιμαντορική εγκύκλιο του Μητροπολίτη Κυθήρων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων

Στα προβλήματα της σύγχρονης εποχής, αλλά ιδιαίτερα της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου που διανύουμε αναφέρθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ, στην ποιμαντορική εγκύκλιο που συνέγραψε για τον Δεκαπενταύγουστο. Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε σε όλα τα «καυτά» ζητήματα των ημερών: τον πόλεμο, τον κορωνοϊό, τον οικουμενισμό, ζητήματα πίστεως και δογματικής, με αφορμή τα τρέχοντα γεγονότα, αλλά και την ελληνική κατακραυγή αναφορικά με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ για τις εκτρώσεις.

Διαβάστε την εγκύκλιο:

(ὑπ’ ἀριθ. 212/2022)
Πρός
Τόν Ἱερόν Κλῆρον καί
τόν Χριστώνυμον Λαόν
τῆς καθ΄ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κυθήρων καί Ἀντικυθήρων

«Μακάρισον θερμῶς τούς Μάρτυρας καί σύ μάρτυς ἔσῃ τῇ γνώμῃ»
(Μέγας Βασίλειος)

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί καί Συλλειτουργοί,
Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Εὐλογημένη, εἰρηνική, χαριτοφόρος καί καλλίκαρπος ἄς εἶναι ἡ ἁγία περίοδος τοῦ Δεκαπενταυγούστου.
Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μας μᾶς προετοιμάζει καθ' ὅλον τό ἱερό αὐτό Δεκαπενθήμερον μέ τήν καθιερωμένη νηστεία, τήν ἐναλλαγή τῶν Ἱερῶν Παρακλήσεων, Μικρῆς καί Μεγάλης, τήν
συχνή Θεία Λατρεία καί μέ τό μήνυμα τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία πρέπει νά χαρακτηρίζῃ τήν περίοδον αὐτήν.

Ἡ πρόοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τήν ὁποίαν ἑορτάζομεν σήμερον, μᾶς ὑπενθυμίζει τήν ὕψωσιν καί τήν λιτάνευσιν τοῦ ἱερωτάτου αὐτοῦ συμβόλου εἰς τήν Βασιλίδα τῶν πόλεων πρός ἀποτροπήν τῶν διαφόρων ψυχικῶν καί σωματικῶν ἀσθενειῶν. Ὁ Τίμιος καί Ζωοποιός Σταυρός εἶναι πηγή δυνάμεως, χάριτος καί ἁγιασμοῦ διά τόν πιστόν Λαόν τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ Σταυρός Σου Κύριε ζωή καί ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ Λαῷ σου...».

Ἐνισχύει τό μαρτυρικό φρόνημα τῶν πιστῶν μέσα σέ ἕνα ταραγμένο καί συγκεχυμένο κόσμο. Πορευόμεθα τόν δρόμον τῆς νηστείας, σωματικῆς καί πνευματικῆς, χαίροντες καί ἀγαλλόμενοι, καθώς ἐπικαλούμεθα τάς θεοπειθεῖς πρεσβείας καί τήν μεσιτείαν τῆς Θεομήτορος πρός τόν Υἱόν της καί Θεόν ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ὑπέρ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης, τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, καθώς ἐπίσης καί τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Λιτανεύοντες καί προσκυνοῦντες τόν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν, ἐπικαλούμεθα τήν εἰρήνην, τό θεῖον ἔλεος καί τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἐσταυρωμένου καί Ἀναστάντος Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί δυνάμει τῆς ἀπολυτρωτικῆς Αὐτοῦ Θυσίας ἐπί τοῦ Γολγοθᾶ καί τοῦ ρεύσαντος ἐπί τοῦ Τιμίου καί Ζωηφόρου Ξύλου Παναχράντου Αἵματος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν ἐλπίζομεν ὅτι θά ἀπολαύσωμεν τοῦ Θείου Δώρου τῆς ἐν Χριστῷ Σταυρωθέντι καί Ἐγερθέντι σωτηρίας καί ἀπολυτρώσεως ἡμῶν.

Παραλλήλως, ἑορτάζοντες σήμερον, τήν πρώτην ἡμέραν τοῦ Δεκαπενταυγούστου, τήν ἀρχαίαν Παρθενομάρτυρα τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας Ἁγίαν Ἐλέσαν, τήν ἐν Κυθήροις μαρτυρήσασαν τό ἔτος 375 μ.Χ. ἐκ τῶν ἀνοσίων χειρῶν τοῦ εἰδωλολάτρου πατρός αὐτῆς, **ἐνισχύεται τό μαρτυρικόν φρόνημα**, τό ὁποῖον

ἐνδείκνυται νά διακατέχῃ τόν νοῦν, τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν ἡμῶν τῶν συγχρόνων Χριστιανῶν, **οἱ ὁποῖοι βομβαρδιζόμεθα κυριολεκτικῶς εἰς τούς χαλεπούς καιρούς, τούς ὁποίους διανύομεν ἀπό τάς ἰδεολογίας, βιοθεωρίας καί κοσμοθεωρίας «σπουδαίων» κατ' ἐπίφασιν διανοητῶν καί σεσημασμένων ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι ἐχρίσθησαν ἡρακλεῖς τῆς καλουμένης «νέας ἐποχῆς» καί τῆς «νέας τάξης» πραγμάτων, κινούμενοι εἰς τό ὁρμητικό ρεῦμα τῆς «Παγκοσμιοποίησης» καί τῆς ἰσοπεδωτικῆς «Πανθρησκείας».**

Ὅμως, ἡ Ἁγία Ὁσιοπαρθενομάρτυς Ἑλέσα, κόρη πλουσίου εἰδωλολάτρου πατρός καί εὐσεβεστάτης Χριστιανῆς μητρός, προώρως κατ' ἄνθρωπον ἀποβιωσάσης, ἀφοῦ περιφρόνησε πλοῦτον, κοσμικήν δόξαν καί σαρκικάς ἀπολαύσεις, ἀφίχθη εἰς τήν ἔρημον τότε νῆσον μας διά νά ἀσκητεύσῃ καί νά ἀφιερωθῇ ψυχῇ τε καί σώματι εἰς τόν Οὐράνιον Νυμφίον της Ἰησοῦν Χριστόν καί
νά μήν ἔχῃ καμμίαν κοινωνίαν μέ τόν εἰδωλολάτρην γεννήτορα της καί τά μιάσματα τῆς εἰδωλικῆς πλάνης καί ἀθεΐας. Διό καί ἐθυσιάσθη ὡς ἐθελόθυτον θῦμα εἰς τόν ἱερόν βωμόν τῆς Ὀρθοδόξου
Χριστιανικῆς Πίστεως ἐκ τῶν βεβήλων χειρῶν τοῦ ἀσεβοῦς καί αἱμασταγοῦς πατρός της. Καί εἶναι λαμπρόν ὑπόδειγμα εὐσεβείας καί προσηλώσεως εἰς τήν ἁγίαν Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν
καί Κληρονομίαν ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἑλέσα.

Ἀλλά καί οἱ συνεορταζόμενοι σήμερον ἅγιοι ἑπτά Μακκαβαῖοι παῖδες μετά τῆς μητρός αὐτῶν Σολομονῆς καί τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεαζάρου, ἀφοῦ ὑπέστησαν φρικτά βασανιστήρια καί τόν
διά πυρός θάνατον, εὐαρέστησαν εἰς τόν Κύριον καί Θεόν ἡμῶν, καθώς δέν ὑπέκυψαν εἰς τάς πιέσεις τοῦ τυράννου νά ἀρνηθοῦν τά πάτρια ἔθη καί νά γευθοῦν χοιρινά κρέατα, ἀλλά ὑπετάγησαν εἰς τούς πατρῴους θείους νόμους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Πόσον μᾶς ἐμπνέουν καί μᾶς διδάσκουν οἱ πρό Χριστοῦ παιδομάρτυρες αὐτοί, μετά τῆς μητρός καί τοῦ διδασκάλου των, μέ τήν βαθεῖαν πίστιν, τήν ὑποδειγματικήν τους εὐλάβειαν καί εὐσέβειαν καί τήν ὁλοπρόθυμον πειθαρχίαν των εἰς τόν θεῖον νόμον, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμειναν φοβερά μαρτύρια καί κατέστησαν «ὁλοκαυτώματα λογικά, θύματα τέλεια Θεῷ»!

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἡ Ἁγία μας Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς συντόμου νηστίμου περιόδου τοῦ Δεκαπενταυγούστου μᾶς ἐφοδιάζει μέ τά ζώπυρα τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, καθώς προβάλλει πρός ἔμπνευσιν καί ἐνδυνάμωσιν τῶν Χριστιανῶν τόν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ἀκαταμάχητον ὅπλον τῶν

πιστῶν κατά τοῦ ἀρχεκάκου διαβόλου καί τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καί τά φωτεινά παραδείγματα τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ἐλέσης καί τῶν Ἁγίων ἑπτά (7) Μαρτύρων Μακκαβαίων Παίδων μετά τῆς ἡρωΐδος μητρός αὐτῶν Σολομονῆς καί τοῦ σοφοῦ κατά Θεόν διδασκάλου των Ἐλεαζάρου, προβάλλονται εἰς μίμησιν τῆς θεοσεβείας των καί τῆς προσηλώσεώς των μέχρι θανάτου εἰς τόν θεῖον νόμον.

Πολλά καί ὠφέλιμα διδασκόμεθα εἶς τοῦς χαλεπούς καί δυσχειμέρους καιρούς μας, ὅπου πλεονάζει ἡ ἀνομία, ἡ ἀποστασία ἀπό τό θεῖον θέλημα, ἡ ἀποδόμησις τῶν αἰωνίων ἠθικῶν καί
πνευματικῶν ἀξιῶν, καθώς καί ἡ ἀσέβεια καί ἡ περιφρόνησις πρός τόν Θεόν τῶν Πατέρων ἡμῶν, τόν μόνον ἀληθινόν Κύριον καί Θεόν μας, ἀπό τούς προαναφερθέντες ἁγίους Μάρτυρας καί
γενικώτερα ἀπό τόν χορόν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πολλά καί σοβαρά προβλήματα τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου καί καιροῦ ἔχομεν νά ἀντιμετωπίσωμεν:
1. **Τόν παρατεινόμενον πόλεμον μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων Λαῶν τοῦ Βορρᾶ, τῶν Ρώσων καί τῶν Οὐκρανῶν, μέ κίνδυνον αὐτό τό πολεμικόν πῦρ νά ἐπεκταθῇ καί, Θεός φυλάξοι, νά γενικευθῇ πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν**. Πάμπολλα ἀθῷα θύματα, ἐκπατρισμός καί μετανάστευσις χιλιάδων συνανθρώπων μας, καταστροφές πολλές καί λεηλασίες, μέ ἄμεσον συνέπειαν τήν ἄνοδον τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, εἶναι ὁ μέχρι τώρα ἀπολογισμός τῶν ἀδυσωπήτων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὅμως, ταπεινῶς φρονοῦμεν, ὅτι ἡ συμφορά αὐτή δέν εἶναι ἄσχετος μέ τήν καθ’ ὅν τρόπον καί εἰς οἵους ἐδόθη ἡ Οὐκρανική Αὐτοκεφαλία· «ἑνός γάρ κακοῦ μύρια ἔπονται».

2. **Τήν ἐπιδημίαν ἐξ΄ αἰτίας μεταλλαχθέντων ἰῶν, ἡ ὁποία συνεχίζεται καί ἐπιτείνεται**. Δέν ἔχει, βεβαίως, τά «δόντια» τοῦ ἰοῦ covid-19, ἀλλά ταλαιπωρεῖ πολύν κόσμον εἰς τήν πατρίδα μας, ἐνῷ, καθώς λέγεται, σέ ἄλλα εὐρωπαϊκά κράτη δέν ὑφίσταται πλέον τό πρόβλημα καί ἡ ἀπειλή τοῦ κορωνοϊοῦ. Ἔρχονται πιό δύσκολες ἡμέρες, κατά τά λεγόμενα. Θεός φυλάξοι!

3. **Ἄλλος πόλεμος ἐπί πνευματικοῦ, ἱεροκανονικοῦ καί ἐκκλησιολογικοῦ ἐπιπέδου ἔχει ἀνάψει καί προωθεῖται ἀπειλητικά. «Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα» ἦταν τό σπουδαῖο ἀντιαιρετικό σύγγραμμα τοῦ ἀειμνήστου Ἱδρυτοῦ τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (ΠΟΕ) Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, πρό 50ετίας περίπου**.

Αὐτή ἡ παναίρεσις προβάλλεται σήμερα «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ἀπροκαλύπτως, ἀνενδοιάστως καί ἀνερυθριάστως ἀπό ἡγετικά πρόσωπα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ

χώρου. Συμπροσευχές ἐν ὥρᾳ Θείας Λατρείας μέ ἑτεροδόξους, κακοδόξους, ἀλλοθρήσκους καί αἱρετικούς γίνονται κατ΄ ἐπανάληψιν, ἀδιαφόρως, ὡς κάτι τό ἀθῶο καί φυσιολογικό γεγονός. Οἱ πρωταγωνιστές καί οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ κινήματος ἀδιαφοροῦν, προκαλοῦν καί φέρονται ἀναισθήτως πρό τοῦ σκανδαλισμοῦ τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ὁ λόγος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας εἶναι σαφής καί κατηγορηματικός· «οὐαί δι’ οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. 18,7).

Ὁ ἀκήρυκτος αὐτός, ἀλλά ἐξακτινωμένος καί μεθοδευμένος πόλεμος στοχεύει εἰς τήν ἄμβλυνσιν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς συνειδήσεως καί τήν κατάπτωσιν τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος, μέ ἀπώτερον σκοπόν τήν κόπωσιν καί ἀπογοήτευσιν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, καθώς ἐπίσης καί τήν ἀλλοίωσιν καί τήν ἀκύρωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως διά τήν δημιουργίαν μιᾶς «ἀχρώμου, ἀόσμου καί ἀγεύστου» πνευματικῶς θρησκείας, τῆς ἐπικαλουμένης πανθρησκείας. Ὅμως, αὐτό τό θρησκευτικό συνονθύλευμα δέν ἔχει καί δέν θά ἔχῃ καμμίαν σχέσιν καί ὁμοιότητα μετά τῆς «ἅπαξ παραδοθείσης Πίστεως» τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Νικαίας –
Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ Παράδοσις καί τά ἱερά καταπιστεύματα τῶν Ἁγίων ἑπτά (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλά καί τῶν δύο (2) νεωτέρων ἐπί Μεγάλου Φωτίου (9ος αἰ.) καί τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (14ος
αἰ.) ὡς Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναγνωρισθεισῶν ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Συνειδήσεως, δέον ὅπως παραμείνουν ἀκλόνητα, ἀσάλευτα καί ἀπαραχάρακτα εἰς αἰῶνας αἰώνων. Καί ἡ
ἐντεινομένη κίνησις διά τήν πραγμάτωσιν «Κοινοῦ Πασχαλίου» καί «Κοινοῦ Ποτηρίου» μετά τῶν ἑτεροδόξων, αὐθαιρέτως καί ἀπροϋποθέτως, ἐν ὄψει τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 700 χρόνων ἀπό τῆς
συγκλήσεως τῆς Α’ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μέλλει νά ἀποδοκιμασθῇ ὑπό τοῦ ἀνά τήν Οἰκουμένην Ὀρθοδόξου Χριστεπωνύμου Πληρώματος, ἐφ’ ὅσον σύμπασαι αἱ κατά τόπους
Αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐξετάζουσαι θεολογικῶς, δογματικῶς, ἐκκλησιολογικῶς καί ἱεροκανονικῶς τό ἐν θέματι κεφαλαιῶδες ζήτημα, δέν ἀποδεχθοῦν τό δεινόν καί μοιραῖον αὐτό
τόλμημα. Ἡ Σύνοδος Φερράρας – Φλωρεντίας, ἐνῷ ἐτάχθη ὑπέρ τῆς ἑνώσεως Ὀρθοδόξων καί Λατίνων – καί εἶναι ἀναγεγραμμένη ἡ ἀπόφασις αὐτή εἰς μαρμαρίνην πλάκα, ἐντός τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ τῆς Φλωρεντίας – ἐν τούτοις προσέκρουσε εἰς τήν συνείδησιν τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Πληρώματος, ἡ ὁποία διά στόματος τοῦ Ἁγίου Μάρκου

τοῦ Εὐγενικοῦ κατεδίκασε τήν οἰκτράν
ἀπόφασιν αὐτήν.

4. Μεταξύ τῶν καινοφανῶν πεπλανημένων δοξασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεδείχθησαν κατά τόν καιρόν τῆς πανδημίας (π.χ. ὁ κίνδυνος μεταδόσεως τοῦ ἰοῦ διά τῆς Θείας Κοινωνίας, ἡ χρῆσις ἀντί τῆς ἁγίας Λαβίδος πλαστικῶν κουταλιῶν μιᾶς χρήσεως, ἡ ἀποφυγή προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν Εἰκόνων καί τῶν ἁγίων Λειψάνων καί ὁ φόβος λήψεως Ἁγιασμοῦ, τοῦ Ἀντιδώρου καί τῆς Ἀρτοκλασίας, ἡ ὑποχρεωτική χρῆσις τῆς μάσκας ἐντός τῶν Ἱερῶν Ναῶν πρός ἀποφυγήν μολύνσεως κ.λπ., κ.λπ.) καί ἀλλοιώνουν τήν μακραίωνα Ὀρθόδοξον Παράδοσιν, παρεισφρύει καί ἡ κίνησις προσβολῆς τῶν χρηστῶν ἠθῶν διά τῆς ἀνοχῆς καί παραδοχῆς ἀλλοτρίων πρός τήν Εὐαγγελικήν καί τήν Ἀποστολικήν Διδαχήν ἠθῶν, τά ὁποῖα προσβάλλουν καί ἐπιχειροῦν νά καταρρίψουν τάς ἠθικάς καί πνευματικάς ἀρχάς τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀνθρωπολογίας καί τῆς κατ' αὐτήν φυσιολογίας καί ὀντολογίας.

Ἀσελγεῖς καί παρά φύσιν διαστροφικαί ἐφάμαρτοι πράξεις καί θεοστυγεῖς ἁμαρτίαι μετά ὁμοφύλων, αἱ ὁποῖαι παραδειγματικῶς ἐτιμωρήθησαν εἰς τούς χρόνους τῶν δικαίων Νῶε καί Λώτ μέ τόν κατακλυσμόν δι' ὕδατος τῆς ἀνθρωπότητος καί τήν καταστροφήν τῶν Σοδόμων καί Γομόρρας διά θείου καί πυρός, ἐπαναλαμβανόμεναι καί εἰς τούς καιρούς μας ἐπιβραβεύονται καί ἐπισημοποιοῦνται μέ τόν «μανδύαν» τῆς νομιμότητος.

Δυστυχῶς, Ἀρχιερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας (ἐσωκλιματικός ὁ ἕνας καί τοῦ Πατριαρχικοῦ κλίματος ὁ ἕτερος) ἐσκανδάλισαν σέ εὐρύτατη κλίμακα τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας μας μέ τάς ἀνορθοδόξους δηλώσεις του ὁ πρῶτος καί μέ τήν ἐπίσημον (καί διά Μανδύου) τέλεσιν τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος δύο βρεφῶν
προστατευομένων ὑπό ὁμοφύλων προσώπων ὁ ἕτερος. Καί ναί μέν τά ἀθῶα αὐτά πλάσματα ἔχουν μαζί μέ τό δικαίωμα τῆς ζωῆς καί τό δικαίωμα τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι πνευματικῆς
ἀναγεννήσεως, ἡ ἔνστασις ὅμως ὑπάρχει διά τόν ἀνοίκειον διά Χριστιανούς τρόπον ζωῆς καί συμβιώσεως τῶν ὁμοφύλων προστατῶν των καί τῆς ἐν τῷ κλίματι τούτῳ ἀνατροφῆς των. Ἡ Ἱερά
ἡμῶν Σύνοδος δικαίως ἀπέστειλε Γράμμα διαμαρτυρίας εἰς τόν ἀποτολμήσαντα τήν αὐθαιρεσίαν καί παρανομίαν ταύτην Ἀρχιεπίσκοπον καί τήν Προϊσταμένην αὐτοῦ Πατριαρχικήν Ἀρχήν, ἀλλά
φαίνεται ὅτι ἔπεσεν εἰς τό κενόν ἡ διαμαρτυρία αὕτη. Καί τό σκάνδαλον ἀπέβη τεραστίων διαστάσεων ... καί

5. **Ἐνῷ ἡ ἱστορική καί ἀξία παντός ἐπαίνου ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῶν ΗΠΑ κατά τῶν ἐκτρώσεων εὔφρανε καί ἱκανοποίησε ἀπόλυτα τά πλήθη τῶν Χριστιανῶν καί τῶν ἐχεφρόνων ἀνά τόν κόσμον ἀνθρώπων, ἐν τούτοις – τό γράφομεν μετά βαθυτάτης λύπης – ἐκίνησε τήν σφοδράν ἀντίδρασιν τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου μας, τῆς Ἑλληνορθοδόξου Πατρίδος μας, πλήν ἐξαιρέσεων.** Βλέπουν οἱ ἄρχοντές μας τόν «δικαιωματισμόν» τῶν γυναικῶν καί ἐθελοτυφλοῦν ἐνώπιον τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων τῶν ἐκτρώσεων. Ἐπίσημα κατ’ ἔτος δηλώνονται 300 χιλιάδες ἐκτρώσεων, ἐνῷ κατ’ ἀλήθειαν εἶναι πολύ μεγαλύτερος ὁ ἀριθμός, ἐνῷ σέ ἑκατομμύρια ἀνέρχονται οἱ φόνοι ἐκ τῶν ἐκτρώσεων ἀνά τό κόσμον. Στρατός ὁλόκληρος ἀθώων θυμάτων χύνονται εἰς τούς ὑπονόμους τῆς Πατρίδος μας καί τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Καί οἱ κυβερνῶντες τόν τόπον μας, ἀντί νά στηρίξουν καί νά ἐνισχύσουν παντοιοτρόπως τήν κάθε Ἑλληνορθόδοξη οἰκογένεια, ἐπιχειροῦν νά λύσουν τό δημογραφικό πρόβλημα μέ τό μεταναστευτικό κῦμα.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἀρχομένης τῆς ἱερᾶς περιόδου τοῦ Δεκαπενταυγούστου ἐπεσήμανα τά τρέχοντα καί ἐπείγοντα προβλήματα τῶν ἡμερῶν μας καί τήν ἀντιμετώπισίν των μέσα εἰς τό ἱερό κλῖμα τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου «ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ».

Ἀναφερθήκαμε εἰς ὡρισμένα θλιβερά γεγονότα ὄχι διά νά ἀναξέσωμεν πληγάς, ἀλλά διά νά ἀντιδράσωμεν πνευματικῶς διά τήν ἀναχαίτισιν τῶν ἐπερχομένων δεινῶν, τά ὁποῖα προκαλοῦνται

ἀπό τόν ἐκτροχιασμόν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως. Ἡ Χάρις δέ καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί αἱ θεοπειθεῖς εὐχές καί πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας ἄς εἶναι μεθ' ἡμῶν.

Καί ἐπί τούτοις διατελῶ,
Μετά Πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κυθήρων & Ἀντικυθήρων Σεραφείμ